

Sygn. akt I C 1806/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Irena Żarnowska-Sporysz

Protokolant: prot. Karolina Sięka

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2017 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa **S. D.**

przeciwko (...) **S.A**

w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A w W. na rzecz powoda S. D. kwotę 50 000 zł (pięćdziesiąt tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 30 lipca 2016 roku do dnia zapłaty

II. w pozostałym zakresie powództwo oddała

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.304 zł (cztery tysiące trzysta cztery złote) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 lutego 2017 r.

Pozwem z dnia 5 października 2016 r. (k. 2-42) powód S. D. wniósł przeciwko stronie pozwanej (...) S.A. w W. o zasądzenie kwoty 80 000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 30 lipca 2016 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia i kosztami postępowania. W treści uzasadnienia powód podniósł, że w dniu 12 czerwca 2006 r. zmarł R. D. wskutek wypadku drogowego spowodowanego przez sprawcę ubezpieczonego przez stronę pozwaną. Powód jako ojciec zmarłego domaga się zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, nadmieniając, iż śmierć syna była dla niego ogromnym dramatem i do dnia dzisiejszego nie pogodził się ze stratą syna. Powód pismem z dnia 29 czerwca 2016 r. zgłosił stronie pozwanej roszczenie w kwocie 100 000 zł tytułem zadośćuczynienia w związku ze śmiercią syna, a pozwany decyzją z dnia 12 lipca 2016 r. przyznał powodowi kwotę 10 000 tytułem zadośćuczynienia.

W odpowiedzi na pozew z dnia 15 listopada 2016 r. (k. 47-59), strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu według norm prawem przepisanych. W treści uzasadnienia strona pozwana podniosła, że została zawiadomiona o wypadku z dnia 12 października 2006 r., a sprawca zdarzenia w chwili wypadku był objęty ochroną ubezpieczeniową strony pozwanej. Bezsporny pozostaje fakt przyjęcia przez stronę pozwaną odpowiedzialności co do zasady i przyznania powodowi zadośćuczynienia w wysokości 10 000 zł. Strona pozwana zarzuciła, że poszkodowany przyczynił się do wypadku. Z ostrożności procesowej podniosła, że roszczenie powoda jest zawyżone. Podała, że dla oceny niniejszej sprawy znaczenie ma fakt, że wypadek miał miejsce

10 lat temu. Podniosła, że skoro wysokość zadośćuczynienia jest ustalana na czas orzekania to pod uwagę powinien być brany stan emocjonalny powoda z chwili obecnej. Nadto strona pozwana zakwestionowała żądanie powoda zasądzenia odsetek za czas poprzedzający wydanie wyroku.

Bezsporne były między stronami następujące okoliczności:

W dniu 12 czerwca 2006 r. zmarł R. D. w następstwie wypadku drogowego w miejscowości C.. Zmarły R. D. był synem powoda S. D..

Powód pismem z dnia 29 czerwca 2016 r. (k. 32-34) zgłosił stronie pozwanej roszczenie o przyznanie kwoty 100 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku ze śmiercią poszkodowanego R. D..

Strona pozwana pismem z dnia 14 lipca 2016 r. (k. 35-36) uznała względem powoda swoją odpowiedzialność ubezpieczeniową za szkodę w związku z w/w wypadkiem z uwagi na zawartą umowę pomiędzy stroną pozwaną a kierującym pojazdem z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz przyznała powodowi kwotę 10 000 tytułem zadośćuczynienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie, II Wydział Karny z dnia 26 lipca 2007 r., sygn. akt II K 2009/06/K, po rozpoznaniu sprawy J. K. oskarżonego o to, że w dniu 12 czerwca 2006 r. w miejscowości C. woj. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że kierując samochodem marki R. (...) o nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości przy stwierdzonym stężeniu alkoholu 1,39 mg/l w wydychanym powietrzu, jadąc od strony miejscowości K. w kierunku P. zjechał na lewą stronę drogi, gdzie potrącił stojącego przy lewej krawędzi jezdni, przy oświetlonym i oznakowanym trójkątem ostrzegawczym samochodzie R. D., który na skutek poniesionych obrażeń czaszkowo – mózgowych poniósł śmierć, a następnie zbiegł z miejsca wypadku, tj. o przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 k.k. – orzekając w zakresie czynu zarzuconego oskarżonemu aktem oskarżenia, uznano oskarżonego J. K. za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 12 czerwca 2006 r. w miejscowości C., województwo (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, przez to, że kierując samochodem marki R. (...) o nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości, przy stężeniu alkoholu we krwi około 2 promila, jadąc od strony miejscowości K. w kierunku miejscowości P., zjechał częściowo na pas ruchu przeznaczony do jazdy w przeciwnym kierunku w taki sposób, że jego lewy bok przekroczył niewyznaczoną linię środka jezdni o około 0,5 m, wskutek czego uderzył on w dokonującego wymianę uszkodzonego, lewego tylnego koła oświetlonego i zatrzymanego przy swojej prawej krawędzi jezdni samochodu marki M. (...) R. D., czym nieumyślnie spowodował wypadek drogowy w wyniku którego R. D. doznał obrażeń czaszkowo mózgowych, na skutek, których zmarł, po czym oskarżony zbiegł z miejsca zdarzenia, który to czyn stanowi występki z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i za ten czyn na mocy art. 177 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 178 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności (pkt I sentencji wyroku).

W w/w sprawie ustalono, że R. D. w drodze powrotnej zorientował się, iż coś dzieje się z kołem samochodu. Samochód zatrzymał w całości na jezdni w odległości 20 cm od prawej krawędzi jezdni (uwzględniając jego kierunek ruchu) Za tyłem samochodu został ustawiony trójkąt ostrzegawczy. R. D. przyjął pozycję kuczną i znajdował się w odległości nie większej niż 80-85 cm od lewego boku pojazdu. Na podstawie opinii biegłego ustalono, że jako wyłączną przyczynę wypadku należy wskazać częściowe zjechanie kierowanego przez J. K. samochodu R. nr rej. (...) na pas ruchu przeznaczony do jazdy w przeciwnym kierunku w taki sposób, że jego lewy bok przekroczył niewyznaczoną linię środka jezdni o ok. 0,5 m – wskutek czego uderzył on w dokonujących wymiany uszkodzonego koła zatrzymanego przy swojej prawej krawędzi jezdni samochodu M. pokrzywdzonych: R. D. i S. K. (1). Odtworzony przebieg wypadku nie wykazał, by z technicznego punktu widzenia pokrzywdzonym można było przypisać przyczynienie się do jego zaistnienia.

Dowód: opinia biegłego A. F. w zakresie techniki samochodowej, bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz technicznej i kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych – w aktach Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie, sygn. akt II K 2009/06/K (k. 79-102; 306-311); wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w

Krakowie II Wydział Karny z dnia 26 lipca 2007 r., sygn. akt II K 2009/06/K (odpis k. 9-30 akt niniejszej sprawy) – w aktach Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowdrzy w Krakowie, sygn. akt II K 2009/06/K (k. 317, 327-337).

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2007 r. Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy na skutek apelacji od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowdrzy w Krakowie z dnia 26 lipca 2007 r., sygn. akt IV Ka 1593/07 na zasadzie art. 437 § 1 kpk, art. 636 § 1 kpk i art. 8 Ustawy o opłatach w sprawach karnych uznając apelację za oczywiście bezzasadną zaskarżony wyrok utrzymał w mocy i zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 420 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Dowód: odpis wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydział IV Karny Odwoławczy z dnia 11 grudnia 2007 r., sygn. akt IV Ka 1593/07 (k. 413).

Powód miał dwóch synów R. i M.. Syn M. D. nadal zamieszkuje z rodzicami i im pomaga. W chwili wypadku zmarły R. D. miał 30 lat. Zmarły R. D. na ok. 3 lata przed śmiercią wyprowadził się z rodzinnego domu. Ok. 2000 r. zawarł związek małżeński. Miał córkę i zamieszkiwał z własną rodziną niedaleko powoda i jego żony. Rodzina regularnie spotykała się i była szczęśliwa. Powód spędzał dużo czasu ze zmarłym synem. Zmarły R. D. pracował z ojcem w rodzinnej firmie na stanowisku dyrektora ds. marketingu i był mocno zaangażowany w pracę, zaś śmierć syna spowodowała zwiększenie obowiązków S. D. w firmie. Dodatkowo powód z synem R. pracował w ogrodzie i trenowali w siłowni. Ponadto R. D. organizował treningi sportowe dla dzieci, a powód mu pomagał. Powód pozostawał w bliskich relacjach ze zmarłym synem. Powód po śmierci syna odczuwa pustkę, zamknął się w sobie i stał się nerwowy. Unika rozmów na temat zmarłego syna, z uwagi na powrót wspomnień. Powód korzystał ze środków uspokajających po śmierci syna R.. Po śmierci syna powód ma ograniczone kontakty z wnuczką z uwagi na pogorszenie relacji z synową. Powód uczęszcza regularnie na grób syna na cmentarzu. Rodzice pozostawili pamiątki po zmarłym synu. Powód pozostaje pod opieką lekarską lekarza rodzinnego, nie korzystał z pomocy psychologa czy psychiatry.

Dowód: zeznania świadka M. D. (k. 71-72), zeznania świadka H. D. (k. 72) zeznania powoda S. D. (k. 73),

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wymienione wyżej dokumenty prywatne i urzędowe, których autentyczność i wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Nadto Sąd oparł się również na zeznaniach świadków M. D. i H. D. oraz powoda S. D., gdyż jako członkowie rodziny zmarłego R. D. posiadali adekwatną wiedzę co do sytuacji powoda po śmierci syna. Sąd dał im wiarę w całości. Zeznania należy ocenić jako jasne, logiczne i wewnętrznie spójne. Nadto zeznania korelowały ze sobą wzajemnie i nie budziły wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego. Świadkowie i powód wypowiadali się w sposób spontaniczny, a zatem brak było podstaw dla przyjęcia, że konfabulowali w sprawie.

Sąd dopuścił dowód z przesłuchania stron, ograniczając go do przesłuchania powoda na okoliczność jego sytuacji po śmierci syna, bowiem pełnomocnik strony pozwanej zrzekł się przesłuchania w charakterze strony przedstawicieli strony pozwanej.

Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego ds. rekonstrukcji wypadków na okoliczność przyczyn wypadku i czy poszkodowany wykorzystując poboczne mógł uniknąć wypadku oraz wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków S. K. (2) i J. K. na okoliczność przyczynienia się poszkodowanego do wypadku. W oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w sprawie przed Sądem Rejonowym dla Krakowa – Krowdrzy w Krakowie II Wydział Karny, sygn. akt II K 2009/06/K w tym opinie biegłego ds. rekonstrukcji wypadków drogowych oraz treść wyroku i jego uzasadnienia, nie sposób przyjąć, że zmarły R. D. przyczynił się do zdarzenia w następstwie którego zmarł. Na podstawie ustalonego stanu faktycznego powołanej sprawy nie budzi wątpliwości, iż jako wyłączną przyczynę wypadku wskazano częściowe zjechanie kierowanego przez J. K. samochodu R. na pas ruchu przeznaczony do jazdy w przeciwnym kierunku w taki sposób, że jego lewy bok przekroczył niewyznaczoną linię środka jezdni o ok. 0,5 m – wskutek czego uderzył on w dokonujących wymiany uszkodzonego koła zatrzymanego przy swojej prawej krawędzi jezdni samochodu M. pokrzywdzonych R. D. i S. K. (1). Odtworzony przebieg wypadku nie wykazał, by z technicznego punktu widzenia pokrzywdzonym można było przypisać

przyczynienie się do jego zaistnienia. W świetle powyższych ustaleń przeprowadzanie wnioskowanych dowodów było zbyteczne i powodowałoby jedynie przewłokę postępowania (art. 217 § 3 k.p.c.). Dodatkowo podnieść należy, że zgodnie z art. 11 zd. 1 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części żądania zapłaty zadośćuczynienia.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że w niniejszej sprawie nie znajduje zastosowania art. 446 § 4 k.c., albowiem śmierć R. D. miała miejsce w dniu 12 czerwca 2006 r., a więc przed datą wejścia wskazanego przepisu w życie, tj. 3 sierpnia 2008 r. Jednakże w judykaturze utrwalił się pogląd, że jeżeli śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed 3 sierpnia 2008 r., to najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. (por. wyrok SN z dnia 11 maja 2011 r., I CSK 621/10, LEX nr 848128 oraz uchwała SN z dnia 22 października 2010 r., III CZP 76/10, LEX nr 604152). Wprowadzenie art. 446 § 4 k.c. doprowadziło bowiem jedynie do zmiany w sposobie realizacji roszczenia przez skonkretyzowanie osób uprawnionych do jego dochodzenia oraz przesłanek jego stosowania.

Należy zauważyć, że katalog dóbr osobistych określony w art. 23 k.c. ma charakter otwarty. W orzecnictwie i w piśmiennictwie przyjmuje się zgodnie, że ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c. objęte są wszelkie dobra osobiste rozumiane jako pewne wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym są uznawane za doniosłe i zasługujące z tego względu na ochronę. W judykaturze uznano, że do katalogu dóbr osobistych należy m.in. prawo więzi rodzinnych. Więzy te stanowią fundament prawidłowego funkcjonowania rodziny i podlegają ochronie prawnej (art. 18 i 71 Konstytucji RP, art. 23 k.r.o.). Skoro dobrem osobistym w rozumieniu art. 23 k.c. jest kult pamięci osoby zmarłej, to - a fortiori - może nim być także więź między osobami żyjącymi.

Nie ma zatem przeszkód do uznania, że szczególna więź emocjonalna między członkami rodziny pozostaje pod ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c. Spowodowanie śmierci osoby bliskiej może stanowić naruszenie dóbr osobistych członków rodziny zmarłego i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. Powołany art. 448 k.c. stanowi, że w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepis art. 445 § 3 k.c. stosuje się.

Powód należał do grona najbliższej rodziny zmarłego. Powód jako ojciec zmarłego pozostawał faktycznie w szczególnej bliskości powodowanej bardzo silną więzią uczuciową ze zmarłym. R. D. poniósł śmierć w wypadku samochodowym, tj. została spowodowana czynem niedozwolonym. Strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności za zdarzenie, sporna była jedynie wysokość zadośćuczynienia należnego powodom.

Zadośćuczynienie nie jest zależne od pogorszenia sytuacji materialnej osoby uprawnionej i poniesienia szkody majątkowej, a jego celem jest kompensacja doznanej krzywdy, a więc złagodzenie cierpienia psychicznego wywołanego śmiercią osoby najbliższej i pomoc pokrzywdzonemu w dostosowaniu się do zmienionej w związku z tym jego sytuacji. Zgodzić się należy z poglądem, że określenie obiektywnych kryteriów przyznania zadośćuczynienia jest kwestią niezwykle trudną, albowiem mamy do czynienia z elementami zupełnie nieuchwytnymi i niemożliwymi do przybliżonego nawet obliczenia. Śmierć członka rodziny zawsze wywołuje cierpienie spowodowane utratą osoby bliskiej, głęboki ból, którego natężenie zależy od uczucia jakim darzono zmarłego. Doświadczenie życiowe nadto wskazuje, że śmierć osoby bliskiej wywołuje w położeniu pozostałych członków rodziny zmiany, które są samoistnym źródłem krzywd i cierpień. Krzywdą jest samo cierpienie wywołane naruszeniem więzi rodzinnych wskutek śmierci osoby bliskiej. Wśród kryteriów, które mają wpływ na rozmiar krzywdy, a w konsekwencji wpływają na wysokość zadośćuczynienia należnego osobom najbliższym wymienić należy: wstrząs psychiczny i cierpienia moralne wywołane śmiercią osoby najbliższej, poczucie osamotnienia i pustki po jej śmierci, rodzaj i intensywność więzi łączących

pokrzywdzonego ze zmarłym, rola w rodzinie pełniona przez osobę zmarłą, zaburzenia występujące na skutek śmierci osoby bliskiej, stopień, w jakim pokrzywdzony będzie umiał się odnaleźć w nowej rzeczywistości i ją zaakceptuje, leczenie doznanej traumy oraz wiek pokrzywdzonego. Podzielić należy zapatrywanie, iż przyznanie zadośćuczynienia będzie zasadne w sytuacji, gdy stopień intensywności cierpienia (a tym samym poziom krzywdy) będzie wyższy niż w przypadku przeciętnego człowieka, którego dotyka śmierć bliskiej osoby, co uzasadnione jest fakultatywnym charakterem zadośćuczynienia, które nie może być przyznawane w każdym przypadku zgonu członka rodziny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 1974 r., II CR 763/73, OSP 7/1975, poz. 171).

W wyniku niespodziewanej i nagłej śmierci R. D., drastycznie przerwana została więź rodzinna łącząca go i powoda, z którym na co dzień przebywał i utrzymywał bardzo dobre i bliskie relacje. Powód odczuwał poczucie żalu i krzywdy po jego śmierci. Sąd miał na uwadze poczucie osamotnienia, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany nagłą śmiercią syna w wieku 30 lat. Dodatkowo powód został pozbawiony wsparcia ze strony zmarłego w prowadzonej działalności gospodarczej, a nadto doznawał trudności w spotkaniach z wnuczką. Powoda łączyła ze zmarłym wyjątkowa silna więź osobista i duchowa. Należy także zwrócić uwagę, że pomimo znacznego upływu czasu od zdarzenia, wspomnianie zmarłego wiąże się z bólem i członkowie rodziny unikają rozmów o R. D..

Uwzględniając okoliczność, że powód S. D. otrzymał już kwotę 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia, w ocenie Sądu jego żądanie zasługiwało na uwzględnienie w kwocie 50.000 zł, co łącznie daje kwotę 60.000 zł. W opinii Sądu wskazana kwota jest adekwatna do stopnia cierpienia spowodowanego śmiercią syna. Wskazać należy, że pozew został wniesiony dnia 5 października 2016 r. podczas gdy zdarzenie miało miejsce w dniu 12 czerwca 2006 r. Okres upływu 10 lat ma wpływ na wysokość zasądzonej kwoty. W ocenie Sądu upływ czasu koi ból, cierpienie i żal po starcie osoby bliskiej, a Sąd bierze stan sprzed chwili orzekania. Toteż żądanie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie w całości z uwagi na wskazany upływ czasu od zdarzenia oraz okoliczność, że powód nie pozostał sam (pozostaje w związku małżeńskim, a z rodzicami mieszka drugi syn M. D.). W chwili zdarzenia zmarły R. D. nie mieszkał już z rodzicami i założył własną rodzinę. Pozostali członkowie rodziny się wzajemnie wspierają, a zatem powód miał i wciąż ma oparcie w pozostałych członkach rodziny, co powinno łagodzić poczucie osamotnienia. Wprawdzie podał, że zażywa leki uspokajające, ale nie pozostawał pod opieką lekarza psychiatry czy psychologa po śmierci syna.

W pozostałym zakresie powództwo oddalono jako bezzasadne. Kwota zadośćuczynienia jakiego domagał się powód była wygórowana. W ocenie Sądu zasądzona kwota zadośćuczynienia jest adekwatna do rozmiaru cierpienia, którego doznał i doznaje powód na skutek śmierci syna. Jednocześnie w ocenie Sądu jego wysokość nie odbiega od kwot zadośćuczynienia zasądzanych w podobnych przypadkach, nie odbiega także od warunków społeczno – ekonomicznych panujących w Polsce. Według Sądu kwota zasądzona od strony pozwanej na rzecz powoda stanowi adekwatną kompensatę do stopnia poniesionej krzywdy w związku ze śmiercią R. D.. Zarazem zasądzona kwota zadośćuczynienia stanowi ekonomicznie odczuwalną wartość i ma charakter całościowy, tzn. obejmują dotychczasowe i przyszłe cierpienia, a równocześnie nie doprowadza do nieuzasadnionego wzbogacenia powoda.

Sąd w związku z ustalonymi jak wyżej rozmiarami doznanej krzywdy przez powoda orzekł o wysokości należnego mu zadośćuczynienia pieniężnego jak w pkt I – II sentencji wyroku na podstawie powołanych przepisów prawa.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 392 j.t.) w zw. z art. 817 kc i w zw. z art. 481 § 2 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu. W zakresie roszczenia z tytułu zadośćuczynienia powód domagał się odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od dnia 30 lipca 2016 r., albowiem roszczenie z którym wystąpił stało się wymagalne wraz z upływem 30 dnia od daty zgłoszenia szkody w dniu 29 czerwca 2016 r.

O kosztach sądowych Sąd orzekł w pkt III sentencji wyroku na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 13 ust. 1 u.k.s.c w zw. § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Powód S. D. wygrał sprawę w 62,5 % (żądał kwoty 80.000 zł, zaś zasądzono kwotę 50.000 zł), a strona pozwana w 37,5 %. Powód poniósł koszty opłaty od pozwu w wysokości 4 000 zł oraz koszty zastępstwa

procesowego w kwocie 7 217 zł. Uwzględniając wynik sprawy powodowi przysługiwałby zwrot kosztów w kwocie 7 010 zł ($62,5\% \times 11\ 217\ \text{zł} = 7\ 010\ \text{zł}$). Natomiast strona pozwana poniosła koszty zastępstwa procesowego w kwocie 7 217 zł. Uwzględniając wynik sprawy, stronie pozwanej przysługiwałby zwrot kosztów w kwocie 2 706 zł ($7\ 217\ \text{zł} \times 37,5\% = 2\ 706\ \text{zł}$). Po wzajemnej kompensacji kosztów powodowi S. D. przysługuje kwota 4 304 zł tytułem zwrotu kosztów procesu ($7\ 010\ \text{zł} - 2\ 706\ \text{zł} = 4\ 304\ \text{zł}$).